

ACCIO

SETMANARI DE POLÍTICA ART I LITERATURA

Any II (segona època)

Granollers, 29 de Novembre de 1931

Número 20

Esclaus o lliures?

Amb l'encapçalament d'aquest article no vull advocar per temps històrics més o menys llunyans i esbrinar l'organització social primitiva, quina evolució estudia la sociologia; no pretenc, ni posar aquells lligams denigrants a la classe treballadora, ni fer les concessions a la part privilegiada, arbitrariedad que tant feu trontollar els imperis antics, i sinó recordem a Espartaco amb el famós alçament d'esclaus a Roma, puix avui, davant la llei, tant el pobre com el ric, són iguals; el meu objecte, tot diferent, és posar en clar davant del poble, a vista del savi i de l'ignorant, la veritable situació del nen a l'escola i enfront de la cultura; el mot d'esclau, doncs, no tindrà el seu sentit propi, sinó el metafòric.

L'infant que vaga pel carrer tot el dia sense nodrir el seu enteniment amb la llum de la ciència, és un esclau de l'ignorància, esclavitud més tirànica encara que la dels que, en temps antics, patien aital condició, i a l'ensemés un orfe espiritual, incapaç de sentir els dolços acarònams d'una plana literària, subjecte tota la vida a l'esterilitat. Aquesta mena d'esclaus és precis alliberar-la mitjançant el control seriós de l'Estat i l'aplicació íntegra de les lleis dictades. Continuament es mouen en ample camp de llibertat, però dins d'aquest, davant de la societat, són lliures o esclaus? Pestalozzi amb la seva gesta ens donà resposta contundent i Balmes posteriorment quan amb el seu recte criteri, exclamà: «Quants talents l'ignorància sepulta en l'oblid! Ignorància, tú ets el principi de tots els desordres!» Ens atrevirem a negar les paraules del savi filòsof?

Baix un altre punt de vista em toca tractar la qüestió. L'evolució pedagògica és un fet; de temps ençà nous procediments perfeccionen els mètodes recomanats, segles en rera, per pedagogs de gran relleu, però, resta encara una tasca enorme a fer, i aquesta restarà dins el camp de la concepció si es considera la condició del mestre com un «modus vivendi» i si l'educador resta al marge dels seus deures, puix no es obra seva guardar durant determinades hores uns infants i passar el temps *menant són petit train*, com afirma Bain, diàriament amb la mateixa rutina; la obra és quelcom de més elevat.

Dins de l'escola, l'infant és esclau o lliure? Marcel·li Domingo ens diu que l'escola no es una presó, i Froebel vol que sigui un jardí; ambdós coincideixen: ni massa llibertat, ni excessiu rigor. Amb aquestes paraules s'esfonza tota la teoria, tan despòticament aplicada, dels qui, mirant l'infant com un ésser degenerat, s'erigeixen en dictadors, coaccionant les seves facultats, retenint inclús llurs necessitats fisiològiques; és el rigorisme engendrador de l'apocament i de l'atrofia de totes les facultats; la protesta dels indefensos escolars aferma encara més la disciplina, fins que un sector, en plena rebeldia, eludeix l'alliçonament del mestre, que fracassa sorollosament, malgrat la sombra d'ordre que, a la força, imposa. El noi no pot en cap concepte estimar l'escola, esdevinguda una presó. Un altre extrem perillós cal evitar, l'extrem oposat, la llibertat sense fre, l'ensenyament sense control, puix l'experiència ens alliçona clarament dient-nos que en aquestes condicions no hi ha progrés ni instrucció, mal que tots podem apreciar en mantes escoles. Un terme mig s'imposa, cerquem-lo aplicant degudament les normes establertes, i l'infant es plaurà dintre del recinte escolar, ell mateix veurà el seu progrés: agermanem la fermesa amb la llibertat, un control sever amb l'iniciativa pròpia i tindrem escoles ideals, somni de la República i de tot ciutadà amic de la cultura. — WERTIK.

LA PAU EN PERILL

Una vegada més, la lluita econòmica entre els grans Estats amenaça la pau mundial. Viu encara el trist record de la passada tragèdia europea, les conseqüències de la qual repercuteixen actualment i amb més intensitat que mai a l'econo-

mia de tots els països, una nuvolada de inquietuds i de perills atrau tota l'atenció del món vers els esdeveniments de l'Extrem Orient.

Novament s'ha posat en joc la qüestió Manxuriana, motivant un seriós incident entre la Xina i el Japó. La causa és la possessió de la clau del ferrocarril manxurià. De moment, donada la facilitat com esclata un conflicte darrera l'altre al vast imperi xinès, no es dongué massa

importància a l'incident. Però, en el transcurs dels dies, els fets han anat prenent un caire tan greu i de tals possibles conseqüències, que el conflicte ha pres estat internacional i ha apassionat a tot el món.

La situació actual de la Xina és deplorable i extremadament delicada. L'enorme influència que hi exerceixen les potències estrangeres, ha fet que el poble despertés a una vida nacional i a una política de lluita per a la seva lliberació, que esdevindrà fatalment molt compromesa per a l'estranger. La vida xinesa està totalment controlada per gent estranya, que n'ha fet de l'immens país asiàtic un pou d'explotació. Les principals fonts de riquesa, estan a mans dels grans Estats que tenen el control del comerç i dels grans trusts industrials de tot el món. L'organització militar, la justícia, l'administració pública, tot, en una paraula, actua i es desenrotlla al compàs de l'influència política de les potències estrangeres. Ço que equival a dir que l'independència de l'imperi xinès és un mite; ja que la base de totes les evolucions i de les organitzacions humanes han estat sempre els mitjans de producció, els factors econòmics.

El despertar de la Xina ha causat un gran trasbals a tota l'organització política i econòmica del país. I com que aquestes es troben supeditades al control estranger, necessàriament ha tingut de repercutir a les cancelleries de tots els Estats «protectors». Això ha estat el cop de gràcia. El Japó, com a país més directament interessat en els afers xinesos, ha estat el primer en donar-se compte del que significava el ressorgiment nacional del poble. I les primeres espurnes del nacionalisme xinès han trobat en ell el primer i seri obstacle pel seu expandiment. I ha sorgit el conflicte.

L'estat present de la qüestió xino-japonesa és extremadament greu. La Societat de les Nacions s'ha donat compte del perill i ha volgut fer sentir el pes de la seva força per a fer entrar en negociacions a ambdós països. El seu resultat ja l'estem veient. No és per a tranquilitzar a ningú. I l'organisme internacional de Ginebra, que en els darrers conflictes plantejats a l'Amèrica del Sud entre els «petits» estats Paraguai-Bolívia-Perú, hi tingué una in-

vi de dòlars, francs, etc. ço és a canvi d'or. Aquest fenomen que acabem d'explicar s'en diu especular a la baixa de la pesseta i a fi de què quedí clar posarem un exemple senzill: suposem que el dòlar en una època de pànic arribés a valdre 20 pessetes en lloc de les 10 que les realitats econòmiques assenyellessin. L'especulador amb un dòlar adquiriria 20 pessetes. Després quan el canvi tornés a 10 pessetes, amb les 20 que retenia cobraria 2 dòlars. Resultat final; amb un dòlar de maniobra n'hi ha guanyat un altre. Negoci rodó; cent per cent.

I aquesta era la maniobra que preparava en

Lazare Bloch amb la nota que donà als senyors Companys i Giralt i que aquests de bona fe ignorant aquesta mena de *trucos* —mentre no s'ens provi el contrari— varen publicar a «La Humanitat» i en «El Liberal». Ara que el paio, treballava fi: amb una mena d'ensavonament que feia ens eixugava la cara amb un drap brut; en el principi de la nota tal com està redactada ho dissimula bastant bé; però cap al final se li veu el *marro*: la pesseta no es cotitza al seu valor real; la reserva or és insuficient; la pesseta ha de baixar i per últim torna a ensavonar... Més tot això que diu és fals; la relació existent entre

la reserva or i la circulació de bitllets és si fa o no fa —una mica menys— la mateixa de 5 anys enrera quan el dòlar es cotitzava pels volts de 6 pessetes i aquesta cobertura és millor que la de França, Anglaterra i molts altres països. I que no digui per postres que en aquesta reserva caldria sapiguer si hi figuren lliures avui depreciades. La lliura paper, sí, s'ha depreciat; però la lliura metall que és la que en tot cas hi figura, continua essent aquí i arreu del món un pes de 7 grams i escatx d'or fi. Lazare Bloch: aquesta vegada t'hem vist.

PERE FALGÀ VIVES

SESSIO MUNICIPAL

Abans de començar la ressenya, proposem que es dongui un premi de puntualitat als senyors Consellers, i en aquest cas, estem segurs que l'obtéindrà el senyor Tardà, car és el qui té més punt amb la puntualitat. Nosaltres el felicitem.

Amb l'assistència de l'Alcalde senyor Camillo i dels Consellers senyors Montañà, Gual, Busquets, Gibert, Tardà, Tió, Aymerich, Valls, Bofill, Taberner, i el senyor Pagès que no s'ha donat compte encara que és un quart de vuit i la *fa petar* amb un *poli*, s'obre la sessió. Mentres es llegeix l'acta de la sessió anterior, el senyor Aymerich es fa un tip de badallar i creiem que no són de son sinó de gana; el seu veí senyor Tió, s'escura els queixals, això vol dir que ja ha sopat. També ens adonem que amb tot i no funcionar la salamandra, tots els regidors s'han tret l'abric. S'aprova l'acta anterior amb unes manifestacions fetes pel senyor Pagès, que tothom troba molt raonables.

ORDRE DEL DIA. —Es llegeix l'impost del inquilinat que afecta a l'any 1929 i el senyor Tardà diu que ell votarà en contra per creure que aquest arbitri ells no poden cobrar-lo.

El senyor Montañà li diu: Així el senyor Tardà, amb la seva teoria, vol dir que l'Ajuntament actual no deu cobrar ni pagar res del què atany a l'any 1929? Respecto la seva genialitat, però, opino molt diferent de vostè.

El senyor Pagès, intervé i demana que passi a estudi.

El senyor Montañà li contesta: No crec que calgui, tota vegada que és una cosa de raó natural que s'ha de cobrar, amb les esmaenes que per part dels interessats s'han procedit.

Intervé també el senyor Busquets que diu: Em permeto recordar al senyor Tardà, que sembla que a tothora vol fugir de responsabilitats que no han d'existir; que ja quan es va proclamar la República vaig convidar a la minoria per tal de què tots, ocupant llur càrrec per el qual el poble ens havia elegit, es fessin solidaris de la responsabilitat que cadascú podia contraure, i també fou el senyor Tardà que amb una por cerival va defugir-la negant-se a acceptar aquella responsabilitat. Creu que l'actual Ajuntament deu haver de cobrar i pagar lo que els seus antecessors deixaren de fer-ho. (El senyor Pagès es mira en n'en Busquets com qui diu: No!, que ho fa bé aquest minyó! Llástima que no sigui dels nostres!) En aquest moment descobrim l'escultura del senyor Raspall, que mira pel forat del pany, i fa la mitja rialleta amb aquella boqueta tan petita que té.

El senyor Tardà es fa tossut en que no s'ha de cobrar l'inquilinat de l'any 1929, perquè corresponia a cobrar-lo als altres.

El senyor Montañà que ja l'hi ha pujat la mosca al nas (sembla que no li costa gaire), contesta al senyor Tardà i li diu que pot fer el què li dongui la gana, encara que vulgui ballar uns rigodons al mig de la taula (quan era jove ho devia fer molt bé!) que és molt ridícul tot lo que està dient.

Torna a insistir el senyor Tardà que votarà en contra perquè creu que un pressupost comença en el primer de Gener i acaba el 31 de Desembre.

El senyor Montañà: Sí, com el calendari!

Intervé novament el senyor Busquets, i pregunta al senyor Tardà si ell es veuria capaç per solucionar aquest conflicte que per ell sembla un fantasma, de cobrar un inquilinat triplicat i així fer la pau de l'any 1929 i 30.

El senyor Tardà contesta: Jo? No! No!. (Grans rialles al públic).

El senyor Montañà fa avinent al senyor Tardà que ells no varen pujar amb el crit de no pagueu com el senyor Torras, per un cop dalt, fer atropells als granollerins construint-los empedrats de senyor ric com el del carrer de Sant Roc, cobrar canalons... macarons i tallaines...

El senyor Tardà, torna a dir que ell votarà en contra.

El senyor Camillo que sua com té per costum, diu: Bueno; anem al gra: s'aprova? s'aprova!... amb el vot en contra del senyor Tardà. El senyor Pagès que té més pupila que el senyor Tardà ha votat amb la majoria.

El senyor Busquets demana també que quedi aprovat aquest mateix padró per l'any 1930: Queda aprovat. (Per fi s'ha acabat el plet; ja començàvem a estar-ne ben tips).

A continuació s'aproven per pagar les factures per l'import de 12508'05 pessetes ¿Ho veu senyor Tardà, com el nostre Ajuntament paga? Però cal que també cobri. El Sr. Pagès demana que es tingui amb compte la despesa que reporta el fluid elèctric i proposa que s'estudiï la forma d'estalviar en tot ço que sigui possible. (En aquest moment la sessió es converteix amb una reunió de Cassinet; sembla talment que tots siguin uns. Tothom hi diu la seva, sense necessitat de demanar la paraula. Encara volem més democràcia, senyors de l'Esquerra?... Continua la xerrameca sense discutir-se res; el senyor Gual no calla; el senyor Taberner convida a fumar al senyor Bofill amb paquet de 0'50 (s'ha de tenir en compte que és un obrer); el senyor Secretari s'adorm. Tot d'un plegat es sent a demanar la paraula. Ens adonem que és el senyor Taberner que anuncia al Consistori que dilluns vindrà l'Enginyer que ha de fer el croquis de la ciutat per tal d'instal·lar la Cooperativa de fluid elèctric.

El senyor Pagès: Home, hem creia que ja s'avia fos això de la Cooperativa del fluid elèctric!... i aquí acaba la sessió de cassinet per reprendre la sessió municipal. Nosaltres proposem que un altre dia s'hi portin el sopar els que no ho hagin fet i el cafè els que ja hagin sopat.

S'aproven diversos permisos per obres.

Es llegida una instància del senyor Díaz Martín demanant que se li concedeixi el poder instal·lar l'acadèmia militar al cementiri vell. (Quin mal gust!).

El senyor Busquets fa esment que únicament pot concedir-se provisionalment, ja que en aquests moments té notícia de les moltes probabilitats que hi han de què es faci el trasllat de la via, i la construcció de l'estació nova, i en aquest cas part d'aquests terrenys passen a la propietat de la companyia del ferrocarril. S'acorda concedir-lo provisionalment, tenint en compte aquestes manifestacions.

Es llegeix una altre instància del Centre Gremial demanant intervenir en certs casos per l'aprovació de quiscuns impostos. Queda acceptada, a discreció de l'Ajuntament.

PRECS I PREGUNTES.—El senyor Busquets —aquest senyor Busquets, no acaba mai el repertori!— proposa al Consistori que degut al greu conflicte existent, en què la mainada de la nostra ciutat no pot assistir a l'escola per mancar locals, es faci ressò d'una suggestió que en cas d'aprovar-se, pot remeiar aquest conflicte definitivament. (Gran espectació). Diu que podria sol·licitar-se als contribuents de Granollers la renúncia al cobrament de la dècima que s'ha de retornar i amb

aquest import, adjunt la subvenció de l'Estat que ja està assenyalada per aquests casos, construir un grup escolar. D'aconseguir això —diu— no tan sols resoldriem el conflicte de la mainada que no pot anar a estudi si que també resoldriem en part la crisi del ram de construcció.

El Sr. Tió pregunta quant importa més o menys la dècima a retornar.

El senyor Busquets, diu que de 28 a 30 mil pessetes.

El senyor Tió li sembla que no es procedent, tota vegada que s'ha promès de retornar-la, però proposa que es faci el grup escolar i que s'apliqui un impost als industrials.

El senyor Montañà el repren i li diu que es un sentimental, que va errat i proposa, s'accepti la suggestió del senyor Busquets, sol·licitant als contribuents que renunciïn a la dècima i els que així no ho vulguin, que s'els pagui. (Aprovació del públic).

El senyor Pagès, diu que també ho aprova, ja que no s'entent com a obligació, sinó que serà voluntàriament.

El senyor Taberner, diu que ell resoldria aquest afer (que no es tan difícil com l'afer Bloch) i tota vegada que es tracta d'una obra altament humanitària, habilitant totes les dependències que l'Ajuntament té en l'actualitat lliures, emblanquinant-les i posant-hi el primer transeünt en vaga que sapigués fer pals i ganxos. (Grans rialles).

El senyor Busquets diu que de no aprovar-se ço proposat per ell, com que es necessari solucionar d'una manera o altre aquest conflicte, caldrà posar un nou impost als granollerins.

Torna a insistir el senyor Tió que no creu procedent ço de no retornar la dècima.

El senyor Montañà diu que ells no els volen prendre sinó que els volen fer dar. (?)

El senyor Tardà que ja l'hi ha passat l'enfado diu que també està conforme amb el projecte Busquets.

Repeteix el senyor Busquets que ho posa en consideració dels senyors Consellers a fi de què aquests s'estudiïn l'assumpte i als efectes d'activar-ho creu que es pot cridar una reunió de totes les Entitats i tothom d'acord, es doni una solució definitiva. (Tothom hi diu la seva, fins el públic. El Comptador senyor Cot ja se li han tornat els cabells negres!).

El senyor Pagès diu que entent que tots hi han de posar el gra d'arena, (de sorra senyor Pagès).

Per fi s'acorda nomenar una comissió encarregada d'aquest afer; la componen els senyors Busquets, Montañà, Pagès i Taberner. (Aquest últim diu que ell entent que no hi pot prendre part amb aquesta comissió ja que el seu pla presentat ha fracassat (això ho diu amb aire compungit). El senyor Bofill li toca una mica la barbeta i per fi accepta.

El senyor Secretari dona compte d'un comunicat de Sitges que sol·licita una subscripció pel monument a Santiago Rossinyol, s'acorda senyalar vint-i-cinc pessetes.

El senyor Bofill esmenta les adquisicions fetes pel cos de bombers; sobretot —diu— la manguera, ara la tenim molt llarga (rialles).

El senyor Montañà demana que es dongui un vot de gràcies als senyors Bofill i Tardà per haver resolt aquest problema tan vell. (En Pepet Valent ja es torna a sentir Valent, i riu...)

Com poden veure els nostres lectors, malgrat i que el criteri del nostre estimat confrare «La Gralla» era de què el senyor Josep Figueras, de La Garriga, no ocludiria a les planes del nostre setmanari per a defensar-se d'unes preteses insídies, recollides també a les nostres planes per l'amic Quelet, tenim el gust de publicar íntegre i literal el següent article de l'esmentat senyor Figueras, en el qual intenta defensar, no precisament la seva personalitat, que és on tenia interès Quelet d'atacar posant al descobert la pròpia personalitat del senyor Figueras, sinó que involucra tot el partit de l'Esquerra, com si en la conversa que publicavem en el n.º 16, es produís aquest atac que només viu en la imaginació d'aquest senyor... Això, és clar; i per això tenim interès en remarcar-ho. Per altra part, hem escoltat més d'una vegada com declama el senyor Figueras; no ens plauen els seus crits. El què ens interessa, és la trajectòria que ha seguit la seva tot just naixent vida política. Per aquest camí, que és el que s'emprenia Quelet, en la conversa recollida, és per on voldriem que el nostre contraopinant seguís. Però, naturalment, no podem obligar-li. Si per cas ja procurarem nosaltres omplir el buit, que ell no té cap interès a omplir pel què es veu.

I per no aturar més l'impaciència dels nostres lectors, per tal de que puguin gustar la selectíssima (?) prosa del senyor Figueras, repetim que fem la transcripció íntegra i literal de la seva rèplica. Pot constatar-se el grau de catalanisme d'aquest astrenu cavaller de l'ideal, amb la seva peculiar manera d'entendre com s'escriu la nostra llengua, sense ortografia, ni sintaxi, i ni tan solament prosòdia. Heus ací la seva rèplica:

LA FEINA D'ACCIO DE GRANOLLERS

Amb motiu del grandios acte que l'Esquerra Republicana de Granollers celebrà el pasat dia 24 a l'Unió Liberal en el qual i assistí el President acompanyat d'altres personalitats del partit i una serie de simpàtics companys nostres de Barcelona s'ha publicat al setmanari ACCIO de dita Ciutat, orga dels desenganyats i dels fatxanderos, un article tractan d'energümens als ho-

mes de l'Esquerra Republicana de Catalunya, i s'ha calificat la sava obra de «Jabalinas estil Samblancat». El blanc d'aquesta campanya difamatoria contra el nostre partit i contra els nostres homes, capdevanters, (que encare que els dolgui regeixen els destins de Catalunya) un o altre havia d'esser, aquesta vegada he estat jo.

L'afany de revindicar la meva persona no m'hauria portat a escriure aquestes ratlles, perque considero que en aquest càs serian malaguanyades, però com que de retruc l'atac bà dirigit tan descaradament als nostres homes, a la nostra obra esquerrana a la comarcal d'aquest districte de la qual en son testimoni viu un sens fi de pobles del mateix, a la entitat d'Esquerra Republicana de la qual en soc secretari, i a la feina forta i alentadora dels simpàtics i treballadors companys d'Esquerra de Granollers, per això m'he vist obligat a sortir al pas de tan mal intencionada obra de "chantage".

En primer lloc dec dir al cèlebre autor d'aquest article que trobaria a ulls clucs, que quan vulgui difamar el nom d'una persona, maltractanla, o quant vulgui atacar sense frè l'honorabilitat de qualsevol organització politica deu fer-ho desprenent-s de la careta que amaga la seva gran personalitat sota un pseudònim qualsevol. Després dec dirli a aquest amic que tan li cou la llaga perque ha sigut expulsat de l'Esquerra ahont creia fersi un nom. que quan s'hagi declarat autor d'aquesta obra tan constructiva després d'haver liquidat personalment amb ell algunes cosetas que la poca comprensió periodística i la falta d'educació l'han portat a escriure, el reto a celebrar un acte públic a Granollers a qualsevol local, en el qual podrem sostenir una contraversia ahont podrem posar per els que en dubtin de manifest totas els punts de vista que es refereixen a la meva actuació política, això que consti que ho faig per a descansar els companys d'Esquerra que en un moment haurien pogut dubtar de mí, encare que crec que s'auran donat compte del caracter especial de l'atac perque tots ells em conei-

xen i nò presisament de tres mesos abans de caurer la Dictadura, com diu l'aprenent de cronista dialogador.

Als homes del partit que coneixen la meva actuació politica i als quals ell al-ludeix presisament perque la coneixen i em coneixen fà que pugui conviure amb ells, l'historial de la meva feina esquerrana no soc jò quei haig de ferlo, però en canvi ting

forças i bons amics que en poden donar bon compte, presisament perque son uns homes que quan han d'atacar l'Honorabilitat d'altri per rahons justificades ho fan sense disfresar la seva personalitat amb un pseudonim i donen sempre la cara.

Lo que els cou a aquestos desenganyats es presisament la feina que habem fet els homes de l'esquerra, els companys de Granollers saben lo que havem hagut de treballar junts per contrarrestar les seves manipulacions, i tots qui mes qui menys habem sofert les consecuencias d'aber-los plantat cara sense que per això tinguem d'arrepentirnos ni un moment d'aber-ho fet, ja que això ha servit per posar-los amb evidència.

Finalment dec dir al simpàtic cronista que de lo que fà referencia a la meva persona ha estat víctima d'una al-lucinació filla d'una falsa maniobra politica portada a cap per els reaccionaris de la meva població, u lamento perque això demostra falta de coneixement i de tàctica, i per posar-ho en clar em permeto recordar-li que espero sabrà ser home atenent el prec que li faig abans en aquestes mateixes ratlles.

Aquesta gent, aquesta ACCIO de Granollers, aquestos reaccionaris del meu poble, i aquestos desenganyats de la vida han de saber que a pesar dels seus atacs jo continuaré treballant amb més brahò que mai per l'Esquerra Republicana de Catalunya, per la qual fins are he fet tot el que he pogut, treballare per anular les seves manipulacions de baixa estopa, per l'anul-lació del caciquisme, cap de la reacció, i per tot l'iderai del nostre partit manifestat en el seu programa en el qual i estic completament d'acort.

No per interes particular sinò per revindicar al partit, als seus homes, als companys de la Comarcal, i als estimats amics de l'Esquerra de Granollers he escrit aquestes ratlles unicament per dir-los que are més que mai poden comptar sempre amb el meu modest però honrat esforç.

La Garriga Novembre de 1931.

JOSEP FIGUERAS BASSET

Contestant a certes fantasies publicades en el darrer número de «La Gralla», ens plau reproduir l'ofici del Rectorat que creiem més eloqüent que tot el que nosaltres podriem dir.

Diu aixi el mentat document:

República Española

UNIVERSIDAD
DE
BARCELONA

Cumplidos los requisitos prevenidos por las disposiciones vigentes, este Rectorado accede al funcionamiento del «Colegio municipal de 2.ª enseñanza de Granollers», Calle del Condestable de Portugal, n.º 1, de dicha ciudad, incorporado al Instituto Balmes de esta capital, siendo Director empresario el Excmo. Ayuntamiento y Director técnico D. Juan Canals Carreño, Licenciado en Ciencias naturales.

Se desestima la reclamación a dicho cambio de Dirección técnica interpuesta por D. Pedro Vegué Matamoros por cuanto no tiene el título académico que precisa según obligan las disposiciones vigentes. En los expedientes que obran en esta Secretaría-General de dicho Colegio, en ninguno aparece se accediera a tal nombramiento por no haber sido solicitado, ni técnico ni administrativo.

EL RECTOR

J. SERRA HUNTER

Sr. Alcalde-Presidente del Ayuntamiento de Granollers.

Sense comentaris.

Bofill des de la taula de la premsa).

També exposa la necessitat de traslladar aquesta escola a un altre lloc independent, i proposa traspasar-la on hi havien les oficines militars.

El senyor Montaña també ho creu acceptable; i a continuació es nomena un duo que cantaran el senyor Bofill com a delegat de l'Escola de Música i el senyor Busquets (amb aquella veu que s'et fica al cervell) com a Delegat de la Comissió

de Foment els quals deuran estudiar aquest assumpte i posar-lo ràpidament a la pràctica a fi de què a primer d'any nou ja estigui resolt.

S'aixeca la sessió a les vint i vint. Res... una bassa d'oli. Avui que no hi ha assistit el senyor Estrada, no s'ha parlat del Col·legi de Segona Ensenyança ¡Quina casualitat! Veurem que passa la setmana entrant.

OLGA ZHAN.

Imp. Cucurella / Corró 9 / Tel. 24 / C...

El senyor Bofill dona compte que cal nomenar sots-director de l'Escola de Música al mestre senyor Ruera, ja que va desempenyant aquest càrrec des de la fundació de l'escola sense nomenament. (Al arribar a aquest punt, al senyor Bofill li sembla que no ha dit ben bé el que volia dir i es gira de cara al públic interrogant amb la mirada al nostre company Fontdevila i aquest ni corto ni perexoso li fa d'apuntador al senyor